

[Formanden.]2) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Rigets Flag.

3) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om indenrigs Kødkontrol.

Mødet hævet Kl. 1¹⁵.

29de Møde.

Torsdag den 5. November Kl. 1²⁰.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om Udstedelse af Statsobligationer og Statsgældsbeviser til Indfrielse af de ifølge Lov af 13. November 1916 udstedte 5 pCt. 15-aarige Statsgældsbeviser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3463; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 1365).

Formanden: Denne Sag kan kun behandles i dette Møde, hvis Tinget dertil giver sit Samtykke; men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Sagen sattes til Forhandling.

Pürschel: Naar jeg har bedt om Ordet ved denne Lejlighed, er det ikke for at drøfte Sagens Realitet — det maatte tilkomme Partiets Ordfører at drøfte eller at lade være med at drøfte den, ganske som man maatte finde det rigtigt —, men om *Formaliteten*: at man ønsker, at dette Lovforslag gennemføres paa een Dag, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger.

For en halv Snæs Aar siden var det en fast Skik her i Rigsdagen, at man gennemførte Forslag om Statslaan paa een Dag, det vil sige paa et Par Timer. Jeg har altid fundet, at dette under Hensyn til disse Sagers meget vidtrækkende Betydning var urigtigt, og da jeg fik nogen Ind-

flydelse, brugte jeg denne til at virke hen til, at vi altid fik to Dage til Behandlingen, hvilket af mange Grunde er ønskeligt, ikke mindst af Hensyn til de lovundergivne og de i den Slags Transaktioner kyndige og interesserede, som derved dog faar 24 Timers Varsel til at gøre deres Indflydelse gældende, hvis de maatte have et eller andet at bemærke til det, der paatænkes. Dette er efter min Mening en saa god og sund Skik, at den ikke bør fraviges. Da jeg i sin Tid gjorde mig til Talsmand for dette, mødte jeg fra den daværende Finansministers Side Forsikringen om, at Bankerne overhovedet ikke vilde have det paa anden Maade. Da man sagde til dem, at det *skulde* ske paa anden Maade, gik det alligevel.

Jeg kan ikke erkende, at der her er en Tvangssituation, en Situation, som tvinger til at fravige denne for Rigsdagens Værdighed overordentlig tiltalende Skik. Derfor vil jeg tillade mig at henstille til Finansministeren, at han fraviger sit Ønske om at faa denne Sag jaget igennem i Løbet af nogle Timer. Jeg forstaar meget vel, at Bankerne ønsker at udbyde noget saadant hurtigt. Men vi har jo i 15 Aar vidst, at disse Statsgældsbeviser skulde indløses den 15. November. Finansministeren har i 2 Aar vidst, at det vilde blive hans Opgave; i hvert Fald: hvis han har tvivlet for en Maaned siden, er Tvivlen jo hørt op for 3 Uger siden, og baade han og Bankerne har derfor haft god Tid til at forberede sig paa dette. Er de ikke blevet færdige før, saa har de Herrer Ansvaret derfor, og Rigsdagen har ingen Grund til for sit Vedkommende at fravige et saa naturligt og, som det i sin Tid fra alle Sider er erkendt, rimeligt Krav som dette, at Rigsdagen faar 2 Dage til Behandlingen af Forslaget om et saadant Laan.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg forstaar i og for sig godt, at Rigsdagsmændene kan ønske at have god Tid til at sætte sig ind i Forslagene; det er Rigsdagens Ret at faa det. Men paa den anden Side forekommer det mig ogsaa, at der er specielle Ting, som kræver hurtig Løsning, og enhver vil sikkert give mig Ret i, at til disse Ting hører netop Optagelse af Statslaan. Det kan godt være, at saadanne Forhold kan være til Stede ved Optagelse af Statslaan, at det ikke spiller nogen større Rolle, om der gaar en eller to Dage, og i saa Tilfælde vil jeg for mit Vedkommende ogsaa være villig til, hvis jeg skulde faa med saadanne Forhold at gøre, at renoncere paa det og paa at fremsætte Ønske om en saa hurtig